

MARIA, LLOANÇA DEL SENYOR

per MIQUEL ESTRADÉ

Un cor receptiu i generós

El cor de la Mare de Déu és obra d'artesanía. Tots nosaltres hem nascut en pecat, que vol dir amb gèrmens de desamor. A mida que ens anem obrint al món, el nostre cor sent la temptació de tancar-se per protegir-se. I hi caiem, perquè som fills d'una llarga tradició d'egoismes. Ens costa dir un sí net a Déu i als altres. Cerquem excuses i pretextos per no haver-nos d'obrir incondicionalment al misteri de l'altre, encara que aquest altre sigui Déu. El nostre cor és un presoner més o menys voluntari del propi tancament.

La Paraula de Déu ens interpel·la i amb la seva força destructora derroca tot el sistema de defenses que ens havíem muntat. I ens rescata, és a dir, retorna a Déu i als altres el cor que s'havia reclòs en si mateix. És un treball que ens cal emprendre cada dia de nou.

La Mare de Déu fou preservada de l'agonia i de la vergonya d'anar-nos creant barreres. Fou redimida per endavant d'aquest penós destí de tancament. El seu cor fou ja de bon començament un cor receptiu que ho acollia tot sense reserves. Una obra mestra d'artesanía. La seva resposta final a les paraules de Gabriel a l'anunciació denota una capacitat de rebre sense vanitat i de donar sense dramatismes.

Una dona per als altres

Redimida per gràcia del pes feixuc de tants egoismes com a nosaltres ens marquen, la Mare de Déu pogué ser totalment una dona per als altres. Havia de ser mare de Jesús, el Fill que Déu envià al món per salvar-lo, i li calia no posar ni el mínim obstacle a l'obra redemptora. Calia que el seu cor no s'aferrés a res, ni a ningú.

No és cosa fàcil, ser mare; i menys encara mare de Jesús, l'home que no es pertanyia, que era tot per a Déu i tot per als altres. La seva mare no li havia de ser, ni inconscientment, cap obstacle. Per això Déu la preservà, ja des del primer instant de la seva concepció, de tot pecat i de tota tara.

Una vida agraïda

La Mare de Déu és pura acció de gràcies a la glòria del Senyor. Tota la seva vida és una vida agraïda. La Mare de Déu no lloa: és lloança tota ella. Senzillament, la Mare de Déu és! Allò que nosaltres ens esforcem per mig ser ara i esperem de ser plenament un dia, Maria ho és de bon començament sense destorb: estima com és estimada i mai no juga amb l'amor. Conseqüència del pecat és aquesta tendència a jugar amb l'amor. Maria en fou preservada. El cor de la Mare de Déu, una obra d'artesanía, capaç ja de bon començament de deixar entrar Déu amb tot el seu misteri i sense condicions en la pròpia vida i d'entrar sense por en la vida de Déu.

Però no ho és per a ella. No hi ha cap mare que sigui per a ella allò que és. Sempre ho és per als fills. Ho fou per a Jesús i ho és per a nosaltres. Maria, quan alçava els ulls, mai no veia miralls, sempre trobava finestres. Era una dona, una gran dona, que Déu va preparar per a Mare del seu Fill d'aquella manera i amb aquella delicadesa amb què només Déu sap treballar.